

Aplecs d'abans

sant vicenç

Parlar de festes tradicionals, d'uns costums que estaven arrelats en la vida, sembla que en rememorar-los comportin la sensació d'antigor a ultrança. Se'n celebraven en diferents diades, sovint commemoran efemèrides, com així quant als barris i pobles de la rodalia, en sengles Festes majors.

A la diversitat de llocs s'hi anava a peu, encara que no a Llagostera, Caldes de Malavella, Riudellots, i de manera variant a Llambilles, i, potser en alguna altra població; però el que se'n diu tot passejant, era fins a Campllong, Remei, Llebrés... que molts cops hom s'enduia el berenar. Fora del bosc, i molt poc sovint, hom s'escalfava la minestra que duia en la carmanyola (1).

* * * * *

"Per Sant Vicenç, el sol toca pels torrents".

"Pel camí de Sant Vicenç, es fan i desfan molts casaments".

Dues dites ben populars i que solien ser força efectives, tan per escaure's la diada en la "setmana dels barbuts", de fred ben cru, o una escalforeta d'inici de temps suportable. Quant al segon, el fet de parellar-se, en veritat, duia més prometatges que renyines.

Era un cas ben rar, que a Sant Vicenç la

(1) Mot ben poc usat, però que en el Diccionari Fabra queda ben definit: "Capsa de llauna per a portar-hi vianda cuïta". En castellà: *fiambrella*. Per la nostra comarca també usem el nom de "marranxa", que en els Dictionaris no hi donen pas aquest sentit, sinó: Os del taló.

gent hi anés amb tartana; això si, alguns carros. L'aplec de Sant Vicenç tenia fama pel gran acoplament de gent que hi feia cap, lloc ben ideal per a confrontar-hi les tres poblacions esmentades, com a més grans, sense oblidar-nos d'una altra munió de poblets i gent de les masies d'enllà d'enllà. S'esdevenia l'Aplec més nombrós dels contorns.

Hi havia ball i sardanes; aquestes a l'aire lliure. A la mitja part, el pla encatifat es convertia en paratge bucòlic, de gaia festa camperola. La majoria asseguts a terra, i, amb bona gana liquidaven les existències; ple companyerisme amb els veïns de "taula". Els qui no s'havien endut res, bé prou que ho trobaven a les parades on es dauraven en l'oli roent, les laminereres botifarres que petarrellejaven en tombar-les. Posades dintre d'un llonguet era l'entrepà per assaborir el més gormand. Davant mateix de la parada no hi mancava el got, ni el porró de vi amb unes xerricades i petament de llengua i paladar com aplaudiment de la tirada. El sumistre i fustam de les parades dels venedors havien arribat entre el vaivé dels carros, de rodes poc greixades, xarbotant els vins, gasoses i sifons.

Aquesta breu remembrança ens fa pensar en la possibilitat d'un canvi d'impressions entre les Associacions de Veïns que n'escatissin les possibilitats de reorganitzar una trobada a Sant Vicenç, els comissionats, principalment de les tres poblacions amb els del lloc esmentat.

La joventut bé hi pot pensar, creiem. Era ben agradable, divertit i d'excel·lent relació entre els pobles.

Signat: M. Tolosa i Surroca

